

Arrest

nr. 253 963 van 4 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gelet op het arrest nr. 252 032 van 31 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat P. DELGRANGE en van advocaat W. DE MULDER, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2014 is verzoeker, als student, in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2015. De A-kaart werd jaarlijks verlengd en was geldig tot 31 oktober 2020.

Op 20 oktober 2020 dient verzoeker een aanvraag in om de geldigheid van zijn A-kaart te verlengen.

Op 14 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 december 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde B., K.

geboren te Nazareth op (in) (...) 1993,

van Israelisch nationaliteit,

verblijvende te (...)

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren

REDEN VAN BESLISSING

Artikel 61, §2.1" Betrokkene verlengt het verblijf na afloop van de studies en is niet meer in het bezit van een geldig verblijfsdocument sinds 31/10/2020

Overwegende dat betrokkene voor de verlenging van zijn verblijf al student voor het academiejaar 2020-2021 een inschrijving voorlegt voor het volgen van Deeltijds Kunstonderwijs aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten Antwerpen; dat deze inschrijving niet in aanmerking komt voor de verlenging van het verblijf als student omdat het niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 58 en 59 van de Wet van 15 12 1980, omdat het geen onderwijs met volledig leerplan is en betrokkene niet bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid is

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam pas in juli 2014 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het vertrouwensbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel: Schending van artikel 61 van de Vreemdelingenwet

Artikel 61 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling

waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.

De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast.

§ 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;

3° wanneer hij zelf of een lid van zijn gezin bedoeld in (artikel 1 Obis, § 1), dat met hem samenleeft, financiële steun genoten heeft, verleend door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waarvan het totaalbedrag, berekend over een periode van twaalf maanden die voorafgaan aan de maand waarin het bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, meer dan het drievoudige bedraagt van het maandelijks bedrag van het bestaansminimum, vastgesteld overeenkomstig artikel 2, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum en voor zover die hulp niet werd terugbetaald binnen zes maanden na de uitkering van de laatste maandelijksse hulp. <W 2006-09-15/72, art. 63, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007>

§ 3. Al naargelang van het geval kan de Minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies.

In al de gevallen vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten welke paragraaf werd toegepast."

De bestreden beslissing beweert gebaseerd te zijn op artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De voorwaarden van deze bepaling zijn echter niet vervuld.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijf dezelfde inschrijvingsbewijs aan de Academie Schone Kunsten Antwerpen als de vier voorgaande jaren neergelegd. Hij zit nu in het laatste jaar van die studies.

Verzoeker is dus geenszins in een situatie "na afloop van zijn studies" gezien hij nog niet afgestudeerd is. Hij heeft dan ook een geldig bewijs van inschrijving neergelegd bij zijn aanvraag tot verlenging van het verblijf.

Daarnaast was verzoeker wel nog in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument tot aan de bestreden beslissing. De bestreden beslissing kan zich niet op haarzelf baseren om te oordelen dat de voorwaarden vervuld zijn voor een bevel om het grondgebied te verlaten.

Geen van de twee voorgaarden van artikel 1, §2, 1° waren dus vervuld bij het nemen van de bestreden beslissing.

De andere voorwaarden van het §2 waren ook niet vervuld: hij toonde wel aan dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikte. Wat het §1 betreft, kon de beslissing enkel door de Minister genomen worden. De bestreden beslissing is echter getekend door de gemachtigde en kon dus enkel gebaseerd worden op het §2.

De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet in een limitatief aantal gevallen waarin de Minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten mag afleveren aan een persoon die de verlenging van een verblijf als student aanvraagt.

Op geen enkel moment voorziet de Vreemdelingenwet dat indien de voorwaarden van artikel 58 of 59 van de Vreemdelingenwet niet langer vervuld zijn, er een bevel om het grondgebied te verlaten genomen kan worden.

Tweede onderdeel: schending van het vertrouwensbeginsel

Het vertrouwensbeginsel is een algemeen rechtsbeginsel met wettelijke waarde:

« Le principe de confiance légitime (vertrouwensbeginsel), généralement référencé parmi les principes de bonne administration, oblige l'autorité à respecter ou, à tout le moins, à tenir compte, lorsqu'elle adopte un acte administratif, des attentes légitimes qu'elle a, par son action, créées dans el chef du citoyen. Ce principe repose en effet sur l'idée que le citoyen doit pouvoir compter sur ce qu'il n'a pu interpréter autrement que comme une ligne de conduite claire, bien définie et constante de l'autorité ou sur des promesses, concessions ou assurances précises que celle-ci lui aurait faites dans un cas concret. Il constitue un tempérament à la loi du changement.»

Het is in het bijzonder van toepassing in het geval dat het bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt :

« Tout d'abord, comme tous les principes de bonne administration, le principe de confiance légitime trouve surtout à s'appliquer lorsque la compétence exercée par l'autorité est discrétionnaire. C'est en effet par nature dans le cadre de l'exercice d'un pouvoir d'appréciation, que l'autorité est susceptible de créer une attente légitime sur la manière dont elle exerce et exercera ce pouvoir, que ce soit par une ligne de conduite constante, des promesses ou des assurances précises données »

Sinds 2016 legt verzoeker een bewijs van inschrijving neer bij de Academie voor Schone Kunsten Antwerpen voor de verlenging van zijn studentenverblijf.

Vier maal werd die inschrijving als voldoende beschouwd om het studentenverblijf te verlengen. In 2020, echter, terwijl verzoeker aan zijn laatste jaar begon, werd die inschrijving plots als onvoldoende beschouwd "omdat het geen onderwijs met volledig leerplan is en betrokkene niet bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid is".

Verzoeker heeft nochtans exact dezelfde bewijzen neergelegd als de voorbije jaren. De gemeente had ook telkens DVZ geïnformeerd van hun intentie om het verblijf te verlengen op basis van de neergelegde documenten. DVZ had zich daar nooit tegen verzet.

De bestreden beslissing diende dan tenminste te motiveren waarom in 2020 het inschrijvingsbewijs wel onvoldoende was om het verblijf te verlengen.

Derde onderdeel: schending van het recht op privé leven

Na twee jaar aan de VUB te studeren voor iets dat hem niet volledig boeide, is verzoeker overgeschakeld naar studies "Sound Design" aan de Academie voor Schone Kunsten Antwerpen.

Met die studies heeft verzoeker zijn echte roeping gevonden. Hij heeft al veel projecten in die sector en zal er zeker carrière in maken.

Echter, na verzoeker toegelaten te hebben om de vier eerste jaren met succes af te ronden, wordt het hem plots onmogelijk gemaakt om het laatste jaar af te maken en zo zijn diploma te behalen.

Dit heeft een enorm impact op het privé leven van verzoeker: hij heeft vier jaar van zijn leven aan die studierichting besteed, hij is telkens goed geslaagd voor zijn eindejaar jury, maar plots zegt verwerende partij dat hij het niet mag afmaken, en zijn diploma niet mag behalen.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft inderdaad meermaals benadrukt dat professionele activiteiten ook beschermd zijn door artikel 8 EVRM:

"71. The Court considers that the notion of "private life" may include professional activities (see *Fernandez Martinez v. Spain* [GC], no. 56030/07, §110, ECHR 2014 (extracts), and *Oleksandr Volkov v. Ukraine*, no. 21722/11, §§ 165-66, ECHR 2013), or activities taking place in a public context (see *Von Hannover v. Germany* (no. 2) [GC], nos. 40660/08 and 60641/08, § 95, ECHR 2012). Restrictions on an individual's professional life may fall within Article 8 where they have repercussions on the manner in which he or she constructs his or her social identity by developing relationships with others. It should be noted in this connection that it is in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity to develop relationships with the outside world (see *Niemietz*, cited above, § 29)."

Belangrijker, valt ook de persoonlijke ontwikkeling onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM:

"56. The Court reiterates that Article 8 of the Convention "protects a right to personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world" (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111), and that the notion of "private life" does not in principle exclude activities of a professional or business nature (see *C. v. Belgium*, 7 August 1996, § 25, Reports of Judgments and Decisions 1996-111). Although no general right to employment can be derived from Article 8, the Court has previously had occasion to address the question of the applicability of Article 8 to the sphere of employment (see *Travas v. Croatia*, no. 75581/13, § 52, 4 October 2016). It is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant opportunity to develop relationships with the outside world (see *Mateescu v. Romania*, no. 1944/10, § 20, 14 January 2014). It would be too restrictive to limit the notion of "private life" to an "inner circle" in which the individual may live his or her own personal life as he or she chooses and to exclude therefrom entirely the outside world not encompassed within that circle (see *Niemietz*, cited above, § 29, and *Fernandez Martinez v. Spain* [GC], no. 56030/07, § 109, ECHR 2014 (extracts))."

Door verzoeker plots niet langer toe te laten om zijn studies te beëindigen en een diploma te halen voor de jaren die hij ervoor gestudeerd heeft, zonder enige belangenafweging uit te voeren, terwijl het gaat om een beslissing houdende een einde van verblijf, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Het centrum van de belangen van verzoeker bevindt zich daarenboven momenteel in België.

Vierde onderdeel: schending van de materiële motiveringsplicht

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn verblijf verlengt na zijn studies. Dat klopt niet.

Verzoeker is nu in zijn laatste studiejaar. Hij heeft hetzelfde inschrijvingsbewijs als ieder jaar gevoegd bij zijn aanvraag tot verlenging van het studentenverblijf.

Daarenboven, ook al zijn zijn studies geen voltijdse opleiding, is het eigen aan de kunstsector dat men tijd moet overhouden om eigen projecten te ontwikkelen, precies hetgeen waarmee verzoeker bezig is (stukken 2 tot 5). Er kan dus geenszins worden gesteld dat Sound Design niet de hoofdactiviteit van verzoeker is.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 61 van de Vreemdelingenwet;*
- het vertrouwensbeginsel;*
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- art. 8 EVRM.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing terecht genomen werd.

In een eerste onderdeel acht verzoekende partij art. 61 van de Vreemdelingenwet geschonden omdat zij bij haar aanvraag tot verlenging hetzelfde inschrijvingsbewijs zou hebben voorgelegd als de vier voorgaande jaren. Zij zou zich geenszins in een situatie “na afloop van zijn studies” bevinden gezien zij nog niet afgestudeerd zou zijn. Verzoekende partij voert aan dat zij een geldig bewijs van inschrijving neergelegd heeft bij haar aanvraag tot verlenging van het verblijf.

Verweerder laat gelden dat er uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 20.10.2020 een aanvraag heeft ingediend tot verlenging van haar A-kaart.

Ter staving voor de verlenging van haar verblijf als student heeft zij een inschrijving voorgelegd voor het volgen van Deeltijds Kunstonderwijs aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten Antwerpen voor het academiejaar 2020-2021.

Met betrekking tot deze inschrijving motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing het volgende:

“Overwegende dat betrokkene voor de verlenging van zijn verblijf als student voor het academiejaar 2020-2021 een inschrijving voorlegt voor het volgen van Deeltijds Kunstonderwijs aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten Antwerpen; dat deze inschrijving niet in aanmerking komt voor de verlenging van het verblijf als student omdat het niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 58 en 59 van de Wet van 15.12.1980, omdat het geen onderwijs met volledig leerplan is en betrokkene niet bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid is.”

Uit de bovenvermelde motieven blijkt aldus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de verlening van het verblijf geweigerd heeft aangezien de door verzoekende partij voorgelegde inschrijving niet in aanmerking komt voor de verlenging van het verblijf als student omdat het niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat art. 58 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 58. Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling (die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot

hoger onderwijs wenst te volgen) moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der (in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°), bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59; (...)"

Terwijl art. 59 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Art. 59. Al de (door de overheid) georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

(...)

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leer plan zal uitmaken."

Aangezien verzoekende partij niet betwist dat de voorgelegde inschrijving geen onderwijs is met een volledig leerplan én zij niet aantoont dat dit onderwijs haar hoofdbezigheid zou zijn, dient te worden besloten dat de bestreden beslissing terecht genomen werd.

In zoverre verzoekende partij van mening is dat haar verblijf diende te worden verlengd omdat zij bij haar aanvraag tot verlenging hetzelfde inschrijvingsbewijs zou hebben voorgelegd als de vier voorgaande jaren, laat verweerder vooreerst gelden dat het loutere feit dat verzoekende partij de voorgaande jaren wél succesvol haar verblijf heeft kunnen verlengen, niet wegneemt dat zij bij haar recente aanvraag dd. 20.10.2020 diende aan te tonen dat de in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet voorziene toepassingsvoorwaarden vervuld zijn.

Verzoekende partij gaat er trouwens aan voorbijgaat dat er sedert de laatste verlenging een nieuw element was opgedoken nl. verzoekende partij had een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur ondertekend. Verzoekende partij wou op basis van dit arbeidscontract zelfs een statuutswijziging aanvragen naar werknemer i.p.v. student.

Verweerder verwijst ter zake naar het administratief dossier dat een synthesesnota dd. 10.12.2020 bevat met de volgende inhoud:

"Betrokkene wou eerst een statuutswijziging naar werknemer omdat hij een voltijds contract kreeg van onbepaalde duur. De aanvraag tot de gecombineerde vergunning werd echter geweigerd.

Vraagt daarom een verder verblijf als student.

Zijn contract zal omgezet worden naar een studentencontract."

Gelet op de voormelde vaste tewerkstelling, kon verzoekende partij redelijkerwijze niet verwachten dat haar A-kaart opnieuw verlengd zou worden indien zij – zoals in casu geen bewijs zou bijbrengen dat het volgen van onderwijs haar hoofdbezigheid is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde vervolgens geheel terecht vast dat verzoekende partij niet langer als student kon worden beschouwd en dat haar verblijfskaart sedert 31.10.2020 verstreken was, zodat er haar in toepassing van art. 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden betekend.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een tweede onderdeel acht verzoekende partij het vertrouwensbeginsel geschonden omdat zij sinds 2016 hetzelfde bewijs van inschrijving zou hebben voorgelegd.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan.

Verweerder wijst erop dat het gegeven dat verzoekende partij reeds eerder succesvol de verlenging van haar A-kaart heeft bekomen, niet wegneemt dat zij ook bij haar recente aanvraag dd. 20.10.2020 ertoe gehouden was om aan te tonen dat de in art. 58 en 59 gestelde voorwaarden (nog steeds) vervuld zijn.

Verzoekende partij gaat er trouwens aan voorbij dat haar professionele situatie sedert de laatste verlenging gewijzigd is zodat zij niet zondermeer een identieke beslissing mocht verwachten (zie supra).

Daarenboven dient ook te worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet toelaat om in strijd met de vigerende wettelijke bepalingen een verlenging van de verblijfskaart toe te staan.

Verweerder wijst er dienaangaande op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moest vaststellen dat de verlenging van het verblijf niet kon worden toegestaan o.b.v. de voorgelegde inschrijving omdat deze inschrijving niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet nl.: de voorgelegde inschrijving is geen onderwijs met een volledig leerplan en verzoekende partij heeft niet aangetoond dat dit onderwijs haar hoofdbezigheid is, vaststellingen die overigens niet betwist worden door verzoekende partij.

Verweerder verwijst ter zake nog naar de volgende rechtspraak:

“Voorts moet worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).” (R.v.V. nr. 93 199 van 10 december 2012)

“De verzoekende partij toont niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan. [...] Er wordt aan herinnerd dat de toekenning van een machtiging op verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en geen recht.” (R.v.V. nr. 169.163 dd. 07.06.2016)

In een derde onderdeel acht verzoekende partij het recht op privéleven in de zin van art. 8 EVRM geschonden omdat het haar plots niet langer zou worden toegestaan om haar studies te beëindigen en haar diploma te halen zonder dat er enige belangenafweging zou zijn uitgevoerd.

Verweerder merkt dienaangaande op dat de studies van verzoekende partij wel degelijk als beëindigd moeten worden beschouwd (zie supra).

Zoals ook terecht in de bestreden beslissing werd aangehaald, was de machtiging tot verblijf steeds beperkt tot de duur van de studies én dus van tijdelijke aard.

Daar waar verzoekende partij geacht moet worden er zich steeds van bewust te zijn geweest dat zij na de beëindiging van haar studies naar het land van herkomst zou moeten terugkeren, kan zij zich evident niet beroepen op het privéleven dat zij gedurende die periode in België ontwikkeld zou hebben.

Verweerder wijst er volledigheidshalve nog op dat sociale en professionele relaties hoe dan ook niet onder de beschermings sfeer van art. 8 EVRM vallen:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

In een vierde onderdeel acht verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden omdat er onterecht geoordeeld zou zijn dat zij haar verblijf zou verlengen na haar studies. Ook al zijn haar studies geen voltijdse opleiding, het zou eigen zijn aan de kunstsector dat men tijd moet overhouden om eigen projecten te ontwikkelen. Er zou geenszins gesteld kunnen worden dat “Sound Design” niet de hoofdactiviteit is van verzoekende partij.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij haar standpunt tracht te schragen door nieuwe stukken m.b.t. haar projecten voor te leggen.

Verweerder laat dienaangaande vooreerst gelden dat deze stukken pas voor het eerst in onderhavige procedure worden voorgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kon helemaal geen rekening houden met de door verzoekende partij vermelde projecten, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing heeft zij deze informatie niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris meegedeeld.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De nieuwe stukken die verzoekende partij voorlegt, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Ten overvloede laat verweerder gelden dat het gegeven dat verzoekende partij zich bezighoudt met een aantal projecten niet volstaat als bewijs dat haar opleiding haar hoofdbezigheid zou zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3 Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden en dat bij dit onderzoek wordt gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel ook te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 103/3 van het vreemdelingenbesluit. Met toepassing van artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet kan aan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten wanneer hij, na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. De gemachtigde verduidelijkt verder dat verzoeker deeltijds kunstonderwijs volgt dat evenwel geen onderwijs met volledig leerplan is en dat verzoeker niet bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid is.

Verzoeker betwist niet dat hij deeltijds kunstonderwijs volgt. Hij wijst er echter op dat hij de vier voorgaande jaren eveneens deeltijds kunstonderwijs volgde en zijn aanvraag in het verleden wel telkens in aanmerking kwam voor een verlenging van zijn studentenverblijf. Bovendien zit hij thans in zijn laatste jaar van zijn studies en niet 'na afloop van zijn studies'.

In de nota met opmerkingen repliceert verweerder dat, verschillend met de voorgaande jaren, verzoeker thans een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur heeft ondertekend.

Verzoeker betwist dat zijn studies niet zijn hoofdbezigheid zijn en verwijst in bijlage van het verzoekschrift (stukken 2 tot 5) naar tal van projecten in de sector 'Sound Design'. Hij heeft de vier voorgaande jaren met succes afgerond en plots wordt het hem onmogelijk gemaakt om het laatste jaar af te maken en zo zijn diploma te behalen. Ter terechtzitting repliceert verzoekers raadvrouw dat het feit dat verzoeker een voltijds arbeidscontract heeft ondertekend zou aantonen dat zijn studie geen hoofdbezigheid zou zijn, niet wordt vermeld in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker sinds het schooljaar 2016 een studentenverblijf genoot op grond van zijn inschrijving in de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten, *Sounddesign*, deeltijds onderwijs. Verzoeker legt, voor de verlenging van zijn studentenverblijf, voor het schooljaar 2020-2021 opnieuw een inschrijving voor in de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten. Het betreft het vijfde en laatste jaar van zijn studie *Sounddesign*. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij zijn verblijf niet heeft verlengd "*na afloop van zijn studies*". Waar verweerder motieven toevoegt aan de bestreden beslissing, met name dat verzoeker een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur had ondertekend, moet worden opgemerkt dat deze *a posteriori* gegeven motieven geen afbreuk kunnen doen aan het vastgestelde motiveringsgebrek. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier, bevestigd door verweerder in de nota, dat het arbeidscontract werd omgezet in een studentencontract.

Verweerder stelt verder dat er geen bewijzen zijn bijgebracht door verzoeker waaruit blijkt dat het volgen van zijn studie zijn hoofdbezigheid is. In dit verband wijst de Raad op artikel 101, § 3 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 101 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet gemachtigd is om in België te verblijven in de hoedanigheid van een student moet zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanmelden om de vernieuwing van zijn verblijfsvergunning aan te vragen, uiterlijk 15 dagen vóór de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning.

§ 2

Bij de aanvraag tot vernieuwing van zijn verblijfsvergunning, legt de vreemdeling de volgende documenten voor:

1° een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling;

3° het bewijs dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

4° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit, overeenkomstig artikel 60 van de wet;

5° het standaardformulier waarvan het model is vastgesteld door de minister, ingevuld door de onderwijsinstelling waarbij er wordt aangegeven voor hoeveel credits hij geslaagd is in het voorgaande academiejaar, alsook hoeveel credits hij in totaal heeft verworven in zijn huidige opleiding. De verbintenis tot tenlasteneming, bedoeld in artikel 60, lid 1, 2°, van de wet, moet in overeenstemming zijn met het model van bijlage 32.

§ 3

Indien de vreemdeling niet de vereiste documenten overlegt, zoals voorzien in paragraaf 2, verzoekt de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling om de ontbrekende documenten binnen een termijn van 15 dagen over te leggen.

Indien de vreemdeling de ontbrekende documenten niet binnen de in het eerste lid vermelde termijn overlegt, verklaart de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag tot vernieuwing onontvankelijk. De beslissing tot onontvankelijkheid is opgesteld overeenkomstig het model in bijlage 29.

De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de betrokkene. De burgemeester of zijn gemachtigde maakt een kopie van de beslissing tot onontvankelijkheid over aan de gemachtigde van de minister.

§ 4 [...]"

Uit de voormelde bepalingen blijkt duidelijk dat het bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling door de betrokken vreemdeling moet worden geleverd. Het wordt niet betwist dat verzoeker dit bewijs, net zoals in de voorgaande vier jaren, heeft voorgelegd. Er blijkt evenwel eveneens heel duidelijk uit artikel 101, § 3 van het vreemdelingenbesluit dat indien bij een aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsvergunning niet een van de vereiste documenten werd overgelegd door de vreemdeling, zoals *in casu* een bewijs dat de studie zijn hoofdbezigheid is, de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling verzoekt om de ontbrekende documenten binnen een termijn van 15 dagen over te leggen. Het is aan de burgemeester of zijn gemachtigde om, enkel indien binnen die bijkomende termijn van 15 dagen de ontbrekende documenten niet worden overgelegd, de aanvraag tot vernieuwing onontvankelijk te verklaren.

In casu stelt de Raad vast dat het doorslaggevend motief van de bestreden beslissing bestaat uit het feit dat verzoeker geen onderwijs met volledig leerplan heeft voorgelegd en niet bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid is. De gemachtigde van de staatssecretaris stoelt de beslissing immers op artikel 61, §

2, 1° van de vreemdelingenwet, citeert deze bepaling, stelt dat het onderwijs geen volledig leerplan is en onderstreept verder dat verzoeker niet bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid is.

Het vertrouwensbeginsel, zoals verzoeker het toelicht, speelt hier in geen geval. Verzoeker kan echter wel worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde niet zonder meer onmiddellijk een bijlage 33*bis* kon nemen, zonder dat verzoeker eerst werd aangemaand het ontbrekend bewijs voor te leggen. Het is in artikel 101, § 3 van het vreemdelingenbesluit immers uitdrukkelijk bepaald dat indien de vreemdeling niet de vereiste documenten voorlegt, zoals voorzien in § 2 van hetzelfde artikel, de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling uitdrukkelijk verzoekt om de ontbrekende documenten binnen een termijn van 15 dagen over te leggen. Noch dergelijke aanmaning door de burgemeester of zijn gemachtigde, noch enige instructie daartoe door de gemachtigde blijkt uit het administratief dossier.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker terecht aanstipt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door hem niet aan te manen de lacune recht te zetten, die er *in casu* uit bestond aan te tonen dat zijn studie zijn hoofdbezigheid zou zijn. Voorafgaandelijk aan de beoordeling van de voorgelegde bewijsstukken, die gebeurt door de gemachtigde van de staatssecretaris en waarbij hij kan overgaan tot de afgifte van een bijlage 33*bis* die zowel een bevel om het grondgebied te verlaten bevat als een beëindiging van het verblijf van de student (RvS 16 mei 2019, nr. 244.511), komt het - in het specifieke geval waarin men te maken heeft met een vernieuwingsaanvraag zoals *in casu* - eerst aan de burgemeester of zijn gemachtigde toe na te gaan of de door artikel 101, § 2 van het vreemdelingenbesluit vereiste documenten wel voorliggen en indien niet, om de verzoeker uitdrukkelijk daartoe aan te manen binnen een termijn van 15 dagen conform artikel 101, § 3 van het vreemdelingenbesluit.

Waar verweerder aanhaalt in de nota dat geen rekening kan gehouden worden met de bewijsstukken die zijn gevoegd bij het verzoekschrift, aangezien de gemachtigde hier geen kennis van had bij het nemen van de beslissing, kan hij gevolgd worden in die zin dat de Raad enkel kan rekening houden met de stukken die voorlagen bij het nemen van de beslissing. Verzoeker toont hier evenwel wel zijn belang mee aan, met name dat indien het bestuur had voldaan aan de zorgvuldigheidsvereiste die *in casu* gedeeltelijk doch zeker ook op hem rust (omdat de wetgever dit zélf zo heeft gegoten in de voormelde duidelijke regelgeving) en hem had aangemaand het vereiste bewijs dat de studie zijn hoofdbezigheid is voor te leggen, hij de bewijsstukken had kunnen neerleggen zonder dat hij nu voor een voldongen feit wordt gesteld.

Waar verweerder in de nota ten slotte stelt dat de bewijsstukken in bijlage van het verzoekschrift waaruit blijkt dat hij "*zich bezighoudt met een aantal projecten*" niet volstaat als bewijs dat zijn opleiding zijn hoofdbezigheid zou zijn, merkt de Raad op dat verweerder zich opnieuw waagt aan een *a posteriori* motivering die geen afbreuk kan doen aan het vastgestelde gebrek in de zorgvuldigheidsplicht.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een verdergaande vernietiging kan aanleiding geven, hoeft de Raad hier niet op in te gaan.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 december 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN